

34/6

LA CAMPANA DE GRACIA

Anv LXIV - Batallada 3337

Preu: 20 cèntims

BARCELONA, 8 Juliol 1935

Madrid, 10 d'Agost

Una «manifestación pacífica»

F. C. Metropolità de Barcelona, S. A.

(TRANSVERSAL)

JA ESTA INAUGURADA L'ESTACIÓ DE MARINA

Escala mecànica

De PLACA ESPANYA a la MONUMENTAL, 20 cèntims
De BORDETA (Hospitalet) a MARINA (Sant Martí) quinze minuts

RAPIDESA -- COMODITAT -- ECONOMIA -- **METRO TRANSVERSAL**

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 25, entl. Telèfon 22122

Un Amadeu fals

COINCIDENT amb l'entrada de don Amadeu a «La Publicitat», començaren a publicar-se els diumenges un articles llargs, espessos de contingut i atapeïts de lletra menuda que foren ben aviat el trena-closques polític de la setmana. Hom començà a designar-los «encíclics» tant per a fer honor a la grisenca fama papal que s'ha guanyat el seu autor, com per llur incoherència. La veritat és, que si al principi les «encíclics» eren divertides, en aquests darrers temps han anat perdent tant que ja no mereixen altre qualificatiu que el de modest full dominical. El «Papa gris» ha quedat reduït com escriptor polític a la categoria d'un modest vicari rural que erupia cada setmana uns quants fàstics contra els seus adversaris. Li seria molt millor encarregar-los a alguns dels seus auxiliars que almenys el farien quedar bé.

Els enemics del vell Hurtado, són la gent de l'Esquerra. No hi fa res que sigui gràcies a l'Esquerra que va sortir de l'ostracisme en què se'l tenia; no hi fa res que sense haver fet mai res per a la causa de Catalunya (la seva participació en empreses editorials havia estat sempre, de diaris castellan), gràcies a la magnanimitat de la gent de l'Esquerra ocupés llocs d'honor en els primers moments de la República; ni hi fa res que gràcies als vots de l'Esquerra ell sigui diputat a les Corts Constituents. Tot això no compta, perquè el senyor Hurtado el que volia, pel que es veu, era que el fessin no res menys que cap de la minoria d'Esquerra al Parlament, per a arribar als més elevats llocs d'honor dins del Govern de Catalunya... si abans no podia arribar a Ministre d'Estat, que és el seu somni daurat.

En lloc de l'agraïment que hauria de tenir per als homes de l'Esquerra, ell se sent enravatxinat, disgustat i malhumorat per la injustícia que li ha estat feta en tornar-lo a arreconar al quarto dels mals endressos com potser hauria estat millor no trèure-le'n.

Ara el senyor Hurtado, per l'expressió del seu òrgan personal troba malament que l'Esquerra es digui Esquerra, perquè l'actuació política d'aquest partit no respon a aquesta ideologia. L'Esquerra correspon pels noms i pels fets als senyors Hurtado, Martí Esteve i tota la trista caravana que forma la flamant «Acció Catalana» d'avui dia.

Ho diu aquell mateix que al principi de l'agitació revolucionària que eren els primers símptomes de la caiguda de la Monarquia, anava dient als seus amics, que ell no creia en un moviment republicà a Espanya. Es el mateix que en pujar Berenxer feia aquella recomanació a Catalunya perquè obrís un marge de confiança al senyor Cambó; el que a les Corts de Madrid, intentava amb les seves burdes xafarderies dividir la minoria catalana: el que anava malparlant de la competència dels diputats de l'Esquerra perquè prescindien de la seva tutela.

Tot això ens ho sabem prou bé, com sabem totes les maniobres que entre hastidors es dedica a fer en descredito dels seus adversaris polítics de l'Esquerra. Que faci, que faci si tant li agrada perdre el temps; en darrera instància qui ha de fallar ha d'ésser el noble i ja veurem si aquest s'emociona gaire quan en les pròximes eleccions el senyor Hurtado presenti el seu nom o surti a recomanar el dels seus amics. Si entretant, el redactor d'aquest novíssim full dominical de caràcter laic que ens ha resultat, creu que ha de continuar despotricant contra els homes de l'Esquerra, que es dongui aquest gut, perquè nosaltres continuarem fent-nos un tin de riure de comprovar les bajanades que el despit i el malhumor fa escriure en homes que era fama que tenien el cervell molt clar... cosa de la que hom té els seus dubtes.

DIUMENGE VINENT DIA

9 DE JULIOL SORTIRA

“LA HUMANITAT”

transformada en diari del matí

SUBSCRIVIU-VOS-HI!!

Ha escrit l'ex-seminarista Manuel Brunet a La Voz de su Amo, cada dia més desacreditada i amb menys llegidors: «...jo veig tots els personatges de l'Esquerra amb un morralet lligat a una altura convenient».

Si és cert que brams d'ase no arriben al cel, ni gú més indicat per a lluir el morralet que l'ex-seminarista Manuel Brunet.

ALEMANYA.—El patró or no m'interessa. Jo tinc el patró bronze.

(«Le Rire», Paris)

Literatura de water closet:

La Veu de Catalunya, (vegi's Manuel Brunet); El Be Negre, (vegi's J. M. Planas, que el trobareu a «La Criolla»); D. I. C., A. B. C., Gutiérrez, El Duende, La Publi...

ELS ALLS

Cada gra en fa una mà;
apinyats com una torra
i juga a qui més en fa
com si jugués a la morra.

Fulles verdes cap al cel;
un brot que treu floridera
i, terra endintre, la rel
que és la nostra cabellera.

La nostra unió de grans
és d'una excel·lència rara:
vosaltres ja sou germans
i la humanitat no encara.

L'home és dur; té el cor eixorc;
niu de l'enveja i la intriga.
Vosaltres, fins en el forc,
tots junts pengeu de la biga.

I junt amb la germanor
teniu l'instint de revenja
car ompliu de coentor
tota la boca que us menja.

Perquè sabeu ser germans,
la naturalesa us dóna
la paga de fer amb els grans,
ben units, una corona.

SALVADOR PERARNAU.

Ricard Palacín

La mort d'en Palacín desvetlla molts records de l'època revolucionària. Els elements de Lleida per a mantenir el contacte constant amb nosaltres destacaven comissionats per a entrevistar-nos i, o amb en Palacín, o en Benavent, o l'Arquès, o en Pérez Salas no passava gairebé setmana que no ens veiéssim. A voltes eren tots alhora que venien a casa, sobretot al Dispensari Municipal d'Hostafrancs en les hores que jo estava de guàrdia com a metge.

Palacín significava l'esperit d'entremeliadura; sempre tenia la dita, que col·locar les més greus qüestions en un pla de facècia i que feia el gran bé d'esvair o aminorar psicològicament les conseqüències enutjoses que podien derivar de l'adversitat per als acords presos, ensems que augmentava la simpatia del gest preposat.

Un a un s'anaven desfent els nostres projectes; abans d'iniciar-se ja fallaven la majoria; altres, ben tots començats, dequeien i érem vençuts deixant un regueró de víctimes i un riu de decepcions. Havíem de preparar-nos de nou i calia per a la tasca, tantes voltes malhaurada, una fé i un optimisme abrandat. En Palacín sempre estava amatent; després d'un fracàs ja de comptavem la visita dels lleidatans per a engrescar-nos mútuament amb una nova empresa.

I el bo del cas és que en Palacín si bé tenia un gran amor als ideals li mancava la fé en la victòria. Era una cosa xocant; sempre era ell que es burlava dels nostres propòsits i ens retreia les nostres desfetes, i malgrat això s'exposava a cada moment, complia els encàrrecs més perillosos. A aquell homenàs que es reia de tot se li podien confiar les missions més difícils.

Molts cops hi havíem pensat en l'estat d'ànim de l'amic Palacín. Ens havia capficat veure'l irònic, descregut en els moments més arborats i no obstant complir com el millor. Vàrem

treure la conseqüència que el que l'interessava més no era la victòria sinó la lluita; el combat per a ell era més noble que no pas el botí. I és que en el fons aquell escepticisme tapava un gran místic que creia que a l'ideal se'l servia més que amb l'èxit amb el sacrifici.

I el que són les coses i el destí dels homes, l'èxit l'ha sacrificat més que no pas la desfeta. La victòria sobre la monarquia ens ha abatut més homes del que calia esperar. Vallverdú, Ventós, Quintana de León, ara Palacín, tots han caigut malferits en l'hora del triomf. Es que el triomf ens és car perquè encara no és complet; si bé hem vençut els nostres enemics del món oficial cal arrancar dels closos endarrerits la seva mala bravada i desfer l'obra de tants segles i bastir la dels temps actuals i dels veniders.

Els nostres homes han d'intensificar la seva actuació per a vèncer. Entre pocs cal fer la tasca de renovació, mentre esperem i contrastem la oventut que ha de substituir-los.

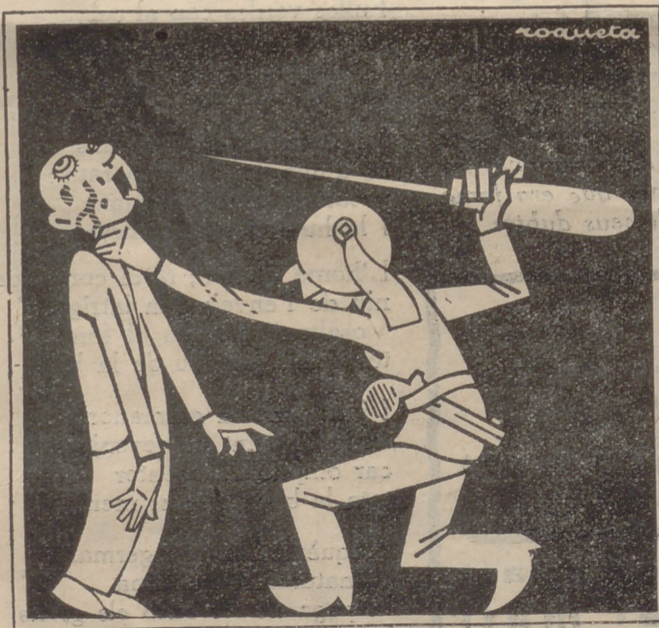
El treball és enorme. Van caient un a un; els més febles o els que més ardidosa portaven s'avancen als altres. El combat és dur i els deus de la pàtria encara tenen sed. No importa, però; de pressa augmenta l'estol d'honor disposats a lluitar fins la seva darrera hora; quan l'últim de la primera promoció tanqui els ulls per sempre més, deixarà bons successors; tot un poble redimit es farà càrrec de la seva empresa. Aquesta empresa que el brau lluitador que ha caigut ara, en Palacín, havia cregut sempre que es servia millor amb el propi sacrifici i ho ha demostrat.

J. AIGUADER I MIRO.

Alguna vegada hem d'estar d'acord amb en Soler Janer, tan carca malgrat la seva juvenesa.

En un recent discurs, el director del «Correo» digué «que calia fer un bon examen de consciència per tal de veure si l'actual persecució era ben merescuda pels propis catalans».

Sí, senyor: els és ben merescuda. No li càpiga cap dubte.

Tal com volen actuar... i tal com haurien d'actuar.

Com s'acaben sempre els mítings de la gent d'ordre.

El perill del ridícol

Del cristianisme, que en les seves fonts és una cosa d'una bellesa definitiva, n'han fet els catòlics una cosa llastimosa, ridícula i meçquina. Tan llastimosa ridícula i mesquina com la mentalitat de la majoria dels catòlics.

I perdoneu-nos que insistim en aquesta política anticlerical.

Hi ha qui creu, i ho creu de bona fé, que no s'ha d'ésser anticlerical, que ésser anticlerical és cursi, que l'anticlericalisme ha passat de moda. Això és una equivocació: mentre hi hagi clericalisme caldrà combatre'l. I avui, a pesar dels dos anys de República, o precisament per això, n'hi ha. Més: avui s'observa en el clericalisme una revifalla molt desagradable. Per intel·ligència, per dignitat, per amor a la civilització, cal combatre aquesta revifalla. El cristianisme tal vegada signifiqui una política espiritual. El Crist ho digué a Pilat, i ho han oblidat els catòlics: «El meu regne no és d'aquest món». El d'ells, el regne dels catòlics és ben d'aquest món, ben mancat d'ales, ben de peus a terra. Per això si el

cristianisme significa una política espiritual, el catolicisme és una política temporal, una política baixament material que converteix la trona en barricada i l'altar en taulell de comerç.

Segur que si Jesús ressuscitava—per això el tenen clavat en creu, perquè el temen, perquè tenen por de que ressusciti—, els primers en rebre'n les conseqüències serien els catòlics, que a xurriacades foragitaria del temple.

Pel seus pecats d'intolerància, d'egois i d'odi a la intel·ligència. Perquè —sempre comptant pel terme mig— el catòlic no és intel·ligent. Només cal fixar-nos com els sants que el catolicisme ha creat,—que no el cristianisme— són tots, o gairebé tots, molt aficionats als animals. Aquesta afició dels sants als animals, que podria ésser senyal de bondad, l'ha desvirtuat també l'Església Romana i l'ha convertit en motiu de superstició i de comerç.

A Verona hom poseeix i venera a l'església de Nostra Dona dels Organs, el cadàver de l'ase que utilitza Jesús de Galilea per a entrar a Jerusalem.

La santa cua de la somera de Balaam és venerada a Sant Joan de Letran.

En el monestir de Corbié (Wastfalia) hom venera fervorosament la pell d'un gos que, segons diuen, oïa missa i dejunava cada divendres.

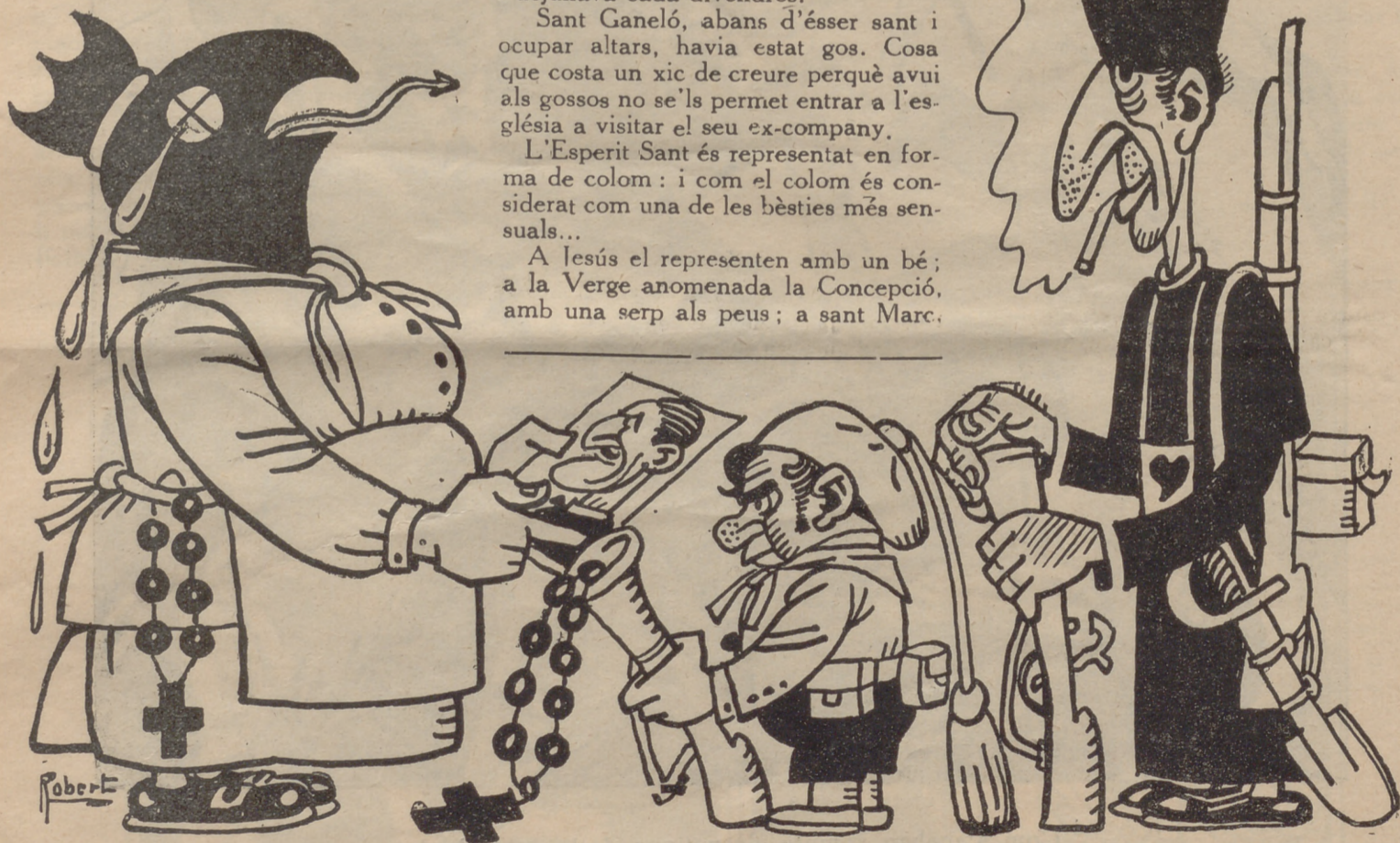
Sant Ganeló, abans d'ésser sant i ocupar altars, havia estat gos. Cosa que costa un xic de creure perquè avui als gossos no se'ls permet entrar a l'església a visitar el seu ex-company.

L'Esperit Sant és representat en forma de colom: i com el colom és considerat com una de les bèsties més sensuales...

A Jesús el representen amb un bé; a la Verge anomenada la Concepció, amb una serp als peus; a sant Marc,

amb un lleó; a sant Joan Evangelista, amb una àliga, una perdiu i una serp que beu en copa, talment com els monàrquics del «Bar Chicote» de Madrid; a sant Lluc, amb un brau; a sant Antoni Abad, amb un porc; a sant Eustaqui i a sant Felip Abad, amb un cèrvol; a sant Jordi i a santa Marta, amb un dragó; a sant Gil, amb una gasela; a sant Rafael, amb un peix; a sant Roc, santa Margarita de Cortona, la beata Joana d'Aza i el seu fill, sant Domènec de Guzman, amb un gos; a santa Inés, amb un anyell; a sant Geroni, sant Abdon, sant Ignasi Màrtir i santa Maria Egipcíaca, amb un lleó per cap; a sant Modest, sant Expedit i sant Vicenç Màrtir, amb un corb; a santa Jovita, amb un tigre; a sant Joan de Cilicis, amb un escorpi i una serp; a sant Patrici, amb dues, perquè amb una es veu que no en tenia prou; a sant Rupert i sant Amand, amb un os; a sant Felip Neri, santa Teresa, santa Brígida, santa Escolástica i santa Gertrudis, amb un colomet; a sant Nemesi, amb una ovella.

A sant Francesc d'Asís—el més simpàtic de tots els sants—el representen amb el llop de Gubbio; a sant Antoni de Pàdua, amb els seus ocells; a santa Filomena, voltada d'abelles; a sant

Els que s'enyoren i no baden.

Ara caldrà que no badin els republicans.

Narcís, voltat de mosques; a sant Benet, ple de polls.

Tot això no ens negaran que resulta un xic còmic. Tot això no pot prendre's massa seriosament.

Els catòlics no tenen cap inconvenient a adorar aquest sens fi de bèsties. Però després, fora de l'església, tampoc no tenen cap inconvenient a perjudicar i fer tot el mal que poden a les persones que han comès el crim imperdonable de no ésser catòlics com ells, ridículament catòlics com ells.

LLUÍS CAPDEVILA

Informacions pintoresques

JESUCRIST AL RITZ

Era la revetlla de Sant Joan. Per tots els indrets de la ciutat les togueres tradicionals feien memòria les flames com una senyera resplendent, i la mainada engegant coets, encenent focs de bengala o rent esclatar petards, posava en la nit suau tota la ingènua barbàrie dels seus instints.

Els carrers i les avingudes anaven de gom a gom; una gentada espessa els omplia de banda a banda i no es sentien més que rialles i crits.

Els uns s'enfilaven muntanya amunt, fent chor a les parelles d'enamorats; els altres se n'anaven cap a la Barceloneta, per tal d'encetar el dia maridant-se amb l'aigua; d'altres s'aturaven a les festes de carrer i es posaven a ballar fins que el cor els deia prou, i els més distingits s'entafuraven pels cabarets o restaurants de luxe on hi havia *verbena aristocràtica* amb «taules reservades» i orquestra de negres.

Al Saló de Festes del Ritz no s'hi cabia. Tota la gent que acostuma a sortir a les notes de «La Vanguardia» s'estava emborratxant discretament.

No cal dir que la barrila que es feia era en castellà d'aquell que parlen a la «Gente Bien» d'en Rossinyol, i que de les converses només se'n desprenien frases de mal gust aplicades als homes de la República.

Es parlava principalment de l'èxit aconseguit amb l'exhibició de domasos als balcons que, segons deien, havia estat un «trágala» per les esquerres i una afirmació de monarquisme ben reeixida.

Tots s'ufanaven d'haver posat unes penjarelles d'allò més llüdes a honor del Sagrat Cor, fins que un minyó de clenxa lluenta i veu de falset, animat pel xampany, va pujar sobre una cadira i es posà a cridar:

—¡Viva Cristo Rey!

—¡Viva!—varen contestar els altres fent xerinxol·la.

De sobte els llums varen mig apa-

La Campana de Gràcia

del propi número serà extraordinària. Valdrà, com sempre, VINT CENTIMS, però serà extraordinària.

Hi col·laboraran.

Ventura Gassol. - Jaume Agudé. - J. Rovira i Virgili. - J. Tomàs i Piera. - Lluís Capdevila. - Salvador Perarnau. - J. Roig Guivernau, entre altres.

Estarà dedicat al 14 de Juliol de 1789, data gloriosa en la història de la llibertat dels pobles i, a més de les caricatures de Robert, Roqueta, Niu, Alloza, etc., publicarà molts gravats de l'època.

Preguem als nostres corresponsals que facin les comandes amb temps perquè no hi hauran pas números per a tothom.

Un número de LA CAMPANA DE GRACIA dedicat a la Bastilla.

Una gran col·laboració.

Un gran nombre de caricatures i gravats de l'època.

I un preu: VINT CENTIMS!

L'ONCLE SAM (a la Pau).—No et preocupis, filla meva; si aquest brètol t'ataca, jo et prometo que no t'he d'ajudar.

(«Morning Post», Londres)

gar-se i del fons de la sala sorgí una figura nimbada d'estranya claror que va deixar sorpresos tots els «juerguistas».

Hom hauria dit que aquell home de cara trista i esllanguida, encaixada dins el marc d'una abundosa cabellera que li acaronava les espatlles, era el bon Jesús de Galilea.

La figura va avançar fins al mig de la sala i dirigint-se al qui havia donat el viva, va dir-li:

—Ja sóc ací. No heu cridat visca Crist? Doncs jo sóc el Crist que dieu adorar.

Els concurrents restaven astorats i no gosaven ni mirar-lo.

Crist va reprendre la paraula i els digué:

—Ja fa unes hores que camino pels carrers d'aquesta ciutat i he vist les vostres cases guarnides amb domasos per honorar-me. Això m'ha fet suposar que els benestants d'aquest poble seguien les meves doctrines i que els trobaria fent caritat als pobres, companyia als malalts, prestant ajuda als caiguts i socorsos als indefensos. Aquesta il·lusió, però, m'ha durat ben poc, car he sabut que darrera de cada balcó guarnit s'amaga-

va un explotador dels humils, un usurer o un lladre, que utilitzaven la religió i el meu nom tantes vegades escarnit per tal de tapar-se les vergonyes.

La clientela del Ritz va començar a reaccionar i es varen sentir veus que deien:

—¡Fuera! ¡Fuera!

—¡Es un loco!

—¡Es un anarquista!

—Sí; sou vosaltres els qui m'heu arrancat el cor per penjar-lo a les balconades suntuoses com una bandera de rebel·lió contra la llibertat del poble...

—¡Que lo echen!

—¡A la calle!

—I mentre vosaltres us embrutiïeu en aquestes bacanals, llençant els diners robats als pàries, pels carrers són a dotzenes les mares indigents que caminen tremoloses parant la mà per a donar pa als seus fillets. ¿No heu vist les criatures que capten, gent sense cor?

—¡Fuera! ¡Fuera!

—Esto es intolerable...

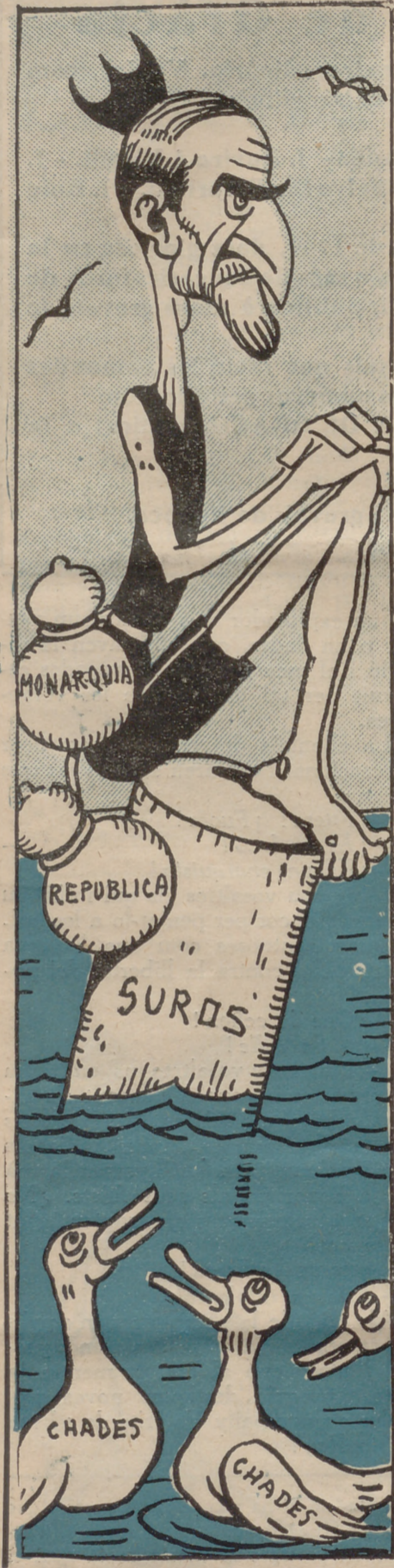
Als crits de la parròquia van acudir els cambrers i a empentes s'endugueren l'intrús cap al carrer, mentre la festa proseguia destapant noves ampolles de xampany als crits de ¡Viva Cristo Rey!

A Madrid hi ha una entitat esportiva que se'n diu «Federación Castellana de Atletismo», un precepte estatutari de la qual li prohibeix fer política...

Aquesta entitat, l'altre dia publicà un manifest en el que, per tal d'oposar-se a que la direcció de l'atletisme bàsic radiqués a Barcelona, diu el que segueix:

«...pues no era oportuno que la alta dirección del deporte estuviera radicada en una región de una tan amplia autonomía político-administrativa, en general tan desfavorablemente acogida por el resto del país...»

No sortirem de separatistes.

—Diuen que el Borbó renunciarà a «la corona».
 —Que no se'n desfaci!
 —I que aquell vell de Viena farà dos quartos del mateix.
 —No em faci riure.
 —I que l'infant Joan serà el candidat únic de tota la clericalia...
 —«Sí que, amigo».
 —I que amb l'ajuda de Roma, i de l'Hit-

Les conspiracions, la fe, le els jesuïtes, la febre i un

ler, i de les congregacions, vindrà una revolució...

—Quina por...
 —I que enderrocaran la República...
 —Està molt de broma vostè...
 —I que anul·laran tota la seva obra...
 —Bé. Però i el poble?
 —El poble? Vols-t'hi jugar que no hi ha pensat?

* * *

—Vostè, que és un vell catalanista, voldria que em contestés una pregunta.

—Digues, noi.
 —Si un moviment monàrquic, en una mala hora, triomfés a Madrid...
 —No desbarris, fill meu...
 —Bé, suposem-ho. Si això passés, què faria Catalunya?
 —Catalunya restaria fidel als seus principis cabdals: República i Llibertat. Recorda-te'n bé, i no m'amoïnis...

* * *

—¿Has llegit l'actitud en què es col·loca la classe patronal a Madrid?
 —La qüestió és pertorbar la pau del país.
 —Amenacen amb tancar les botigues...

—No m'estranya. També les varen tancar per a protestar de la concessió de l'autonomia a Catalunya. Enyoren la monarquia.

—«El Debate» deia que troben a mancar «el fausto de la Corte»...
 —Entesos, oi?
 —Entesos.

* * *

—Jo, la bona veritat, senyora Tula, no sé explicar-me d'on surten les misses.

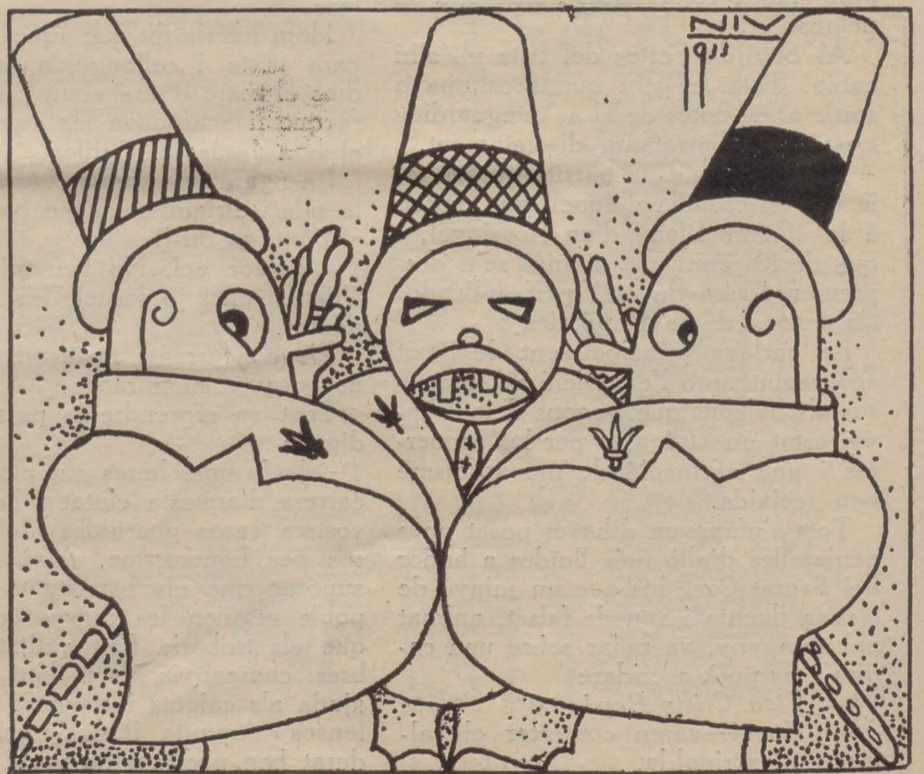
—D'on vol que surtin, senyora Agneta? De la sagristia!

—Sí, sí, se'n pot riure vostè! Cregui que una servidora està força alarmada. Aquí hi ha «un poder ocult» que remena les cires.

—Vol dir?
 —Veurà. Només cal fixar-s'hi. Cada dia la policia descobreix dipòsits de bombes. El meu noi, que és manyà, em diu que fer aquestes cines costa diners. Que no pot fer-se de qualsevol manera. I que no sap d'on surten els quartos...

—D'allò que en diuen les cotitzacions, senyora Anneta!

—Que Déu la faci bona! Si ara ningú cotitza! Si no en tindrien per a començar!

IMAGINARIS

e, les eleccions, les bombes, i un grapat de coses més

Però encara hi ha una cosa que em capfica més. Les armes, senyora Tula, les armes. Aquestes pistoletes que porten els pistolers i que, segons em diu el noi, valen més de trenta duros cada una... En corren a milers i han hagut d'entrar d'amagatotis. Res: una borratxera de mils de duros. ¿I d'on surten les misses, torno a preguntar-li?

—Veurà... Una servidora no hi entèn gaire, però... ¿no podria ésser que els jesuïtes...?

—I ara! Quines coses de dir! Fugi, dona, fugi! Els sants varons!

—Bé, sí, però... jo ho deia!

—T'has fixat, Ramon, en aquesta penya del «Tostadero»?

—No me'n parlis, Felip... No em fan gaire bona espina. Tot és parlar a cau d'orella...

—I llegir «La Nación»...

—I passar-se fulles escrites a màquina dels uns als altres...

—Hi va un senyor que abans era militar...

—Sí. Ara segueix cobrant de la República...

—Sí que anem bé!

—Ja pots tornar-ho a dir!

—¿No és el comte de Montseny aquell senyor?

—Sí que ho és.

—Ai, ai! ¿No havia dit que no volia tornar a Espanya mentre hi hagués República?

—Deu haver canviat de criteri. Potser el clima de París no li provava!

—Tot pot ésser! Qualsevol dia veurem de nou a Barcelona el baró de Viver...

—No és fàcil. Està processat i aniria a la cangri.

—Creu-t'ho! També ho estan els seus tinentes d'alcalde i se'n riuen. Si vol tornar, tornarà.

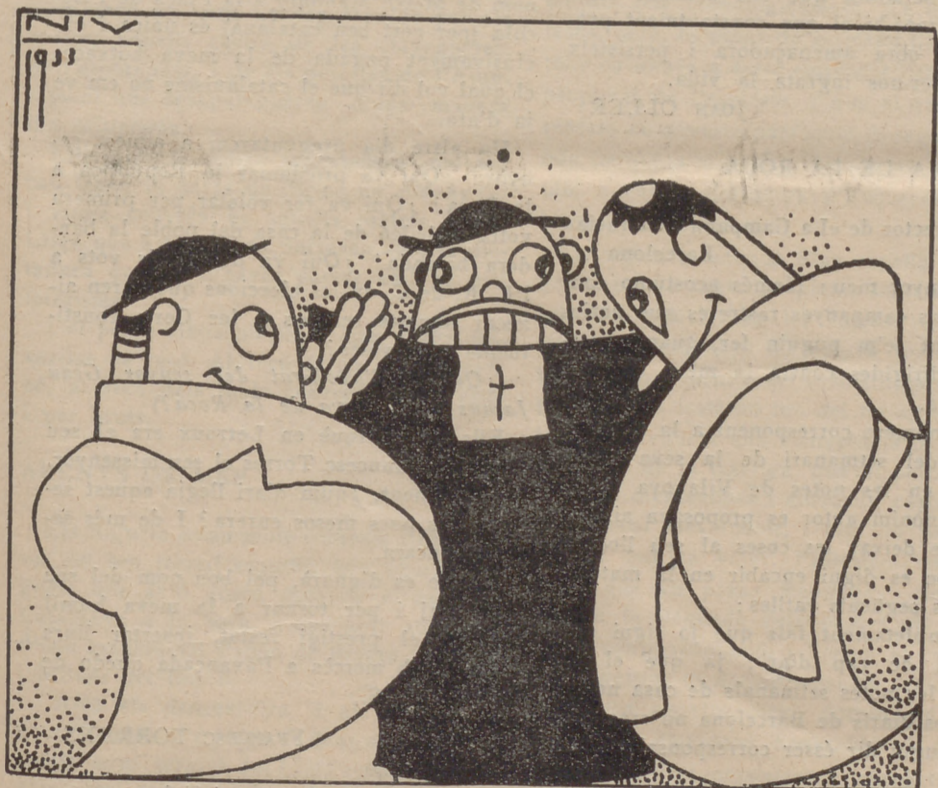
—Veuràs, noi, no t'hi encaparris. Quan tornen, és que els convé...

—Vostè, que és militar, podrà saber-ho. ¿Es cert que es prepara un moviment monàrquic?

—Jo què sé, pobre de mi. El que sí puc

assegurar-li és que, si algun ximple o criminal pensa tal cosa, no compta amb els militars de Catalunya. Si n'hi ha algun que encara somniï truites, és en proporció tan ínfima, en relació amb les guarnicions catalanes, que no val la pena de comptar-lo. Aquí, els militars són republicans. No ho dubti. Solament d'aquells de la reserva, que creuen compatible el cobrar de la Re-

pública i conspirar contra d'ella, és capaç de llançar-se a fer el ridícul.

—Així, doncs, tot això que es diu...

—A fora d'aquí no li diré que no. Més ben dit: em temo que hi ha qui treballa. Però sense cap complicitat amb l'oficialitat d'aquí...

—Val més així.

* * *

—¿Ha vist el que ha dit el «rei» a uns senyors que l'han visitat a Suïssa?

—Que ha dit «Don Alfonso»?

—Que li ha passat el que li ha passat, per haver tingut massa toleràncies amb els catalans...

—I té tota la raó. Quan nosaltres manàvem, quan la dictadura, tot estava com una bassa d'oli. Si allò hagués durat, del catalanisme ja no se'n parlaria. ¿Què és això d'autonomies? Res, res. «Mano dura». «España única e indivisible».

—Vol dir? Miri que la persecució va durar set anys, i després... ja ha vist com han anat les coses...

—Per massa contemplacions. Si Primo de Rivera hagués començat per privar de parlar català...

—Home! Ho fa molt fort vostè!

—I més fort haurien de fer-ho quan es restableixi el «trono». La Generalitat, disolta, i els seus homes, a presidi.

—Caram!

—El Parlament català dissolt...

—I els seus homes a presidi, oi?

—Just. I si ens tornen a cridar per a fer de regidor... «habrá que meter mano».

—A on?

* * *

—A qui m'aconsella que voti, mossèn Pere?

—Miri, senyora Rita. El meu deure fóra dir-li que votés els catalans purs, els tradicionalistes, l'Església. Però, vaja! Crec que val més que voti la Lliga!

—I ara! Per què?

—No ho entendre, senyora Rita. Però, cregui'm, voti la Lliga.

—I si guanya, ¿tornaran els jesuïtes i el «rei»?

—No li diré tant, però... ens hi acostarem, ens hi acostarem...

* * *

—¿Com segueix el seu marit, senyora Laieta?

—No em fa gens de goig. Ho pot ben creure. Ell és escriptor d'esquerra, sap? I ara, amb la malura que ha agafat, em té un desvari que tota m'esgarrifa. No fa més que barrejar paraules sense solta...

—I què diu, què diu?

—Sí, miri, diu: «Vigileu el Barrera!» «Massa bo vol dir «tonto»... «Als jesuïtes no els ve d'un milió...» «Catholicisme i monarquia és una mateixa cosa»... «No val a badar»... «F. A. I. i A. M. D. G.»... «Bombes, bombes, bombes»... «Vagues de R. O.»... «Cal recordar-se de Sanjurjo»... i coses així, que no lliguen.

—Sí que està malament, pobre senyor!

SOCA

CARTES DE FORA

ALS NOSTRES AMICS FORANS

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat aterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

SAMPEDOR

Que ens costa als d'aquest poble creure que tenim República!

I és que seguim sota el jou del caciquisme més odiós.

Manen les desferres de la Lliga, les desferres de la U. P. com abans, exactament com abans.

Els treballadors del camp, de les fàbriques i d'altres rams, podem ésser explotats, però sempre tindrem més dignitat que els que ens exploten, o permetin que ens explotin, i jo us dic a vosaltres: Treballadors! republicans! Estiguem sempre a l'aguait per tal de defensar, aferrissadament, si cal, la República, vigilant de qui, i de on surten els rumors o burles que en contra d'ella i que per tal de desmoralitzar-nos s'inventen i propaguen amb freqüència arreu d'aquesta vila, l'esmentada gent reaccionària.

Els homes d'executòria netament esquerrana, estimem la nostra terra i aquest règim que per llibèrrima voluntat es donà el poble; som, per tant, patriotes fervorosos amarats de liberalisme respectuós, comprensiu, generós, i per això sense temor a la demagògia, diem que no consentirem se'n trepitgi el que nosaltres respectem, que no estem disposats a aguantar més provocacions i que abans de cedir a un impuls de

crueltat cavernícola, serem nosaltres, els que per tal de defensar la República, posarem el nostre braç al servei de la foguera alliberadora que ens demana combustible tirant-hi el que constantment projecta una obra amenaçadora i persisteix també a fer-nos ingrata la vida.

JOAN OLLER

VILANOVA DE LA ROCA

Sr. Director de «La Campana de Gràcia»
Barcelona

Molt senyor meu: Només acostumo contestar a les campanyes rastres que periòdicament se'm puguin fer, quan aquestes van dirigides contra la meua dignitat catalanista.

En el número corresponent a la setmana passada del setmanari de la seva digna direcció, en les notes de Vilanova de la Roca, l'anònim autor es proposava això.

A fi de deixar les coses al seu lloc, li prego que es digni encabir en la mateixa secció les següents ratlles:

Es completament fals que jo sigui corresponsal de cap diari; ja que el fet d'enviar les notes setmanals de casa nostra a diversos diaris de Barcelona no crec vulgui ni pugui dir ésser corresponsal efectiu de cap.

Es també completament fals, que durant

dos anys, els regidors elegits pel poble hàgim trepitjat les minories, ja que fins el dia en què se'ns va nomenar governativament president de la Comissió Gestora, no havíem tingut majories, no veiem per tant la manera de trepitjar aquelles.

No havia d'ésser tan indigna la proposició presentada per mi, quan el President l'acceptà amb tot l'entusiasme, al revés de certs elements que es diuen d'esquerra i continuen redactant la meitat dels documents en castellà i ostentant tots els rètols anunciadors amb el mateix idioma.

Sàpiga l'anònim comunicant que no és ja la primera volta que proposo tal reforma i que la planxa de marbre que dona el nom de Mercè Manoury a la Plaça de l'Escola (per cert ben catalana) és única i exclusivament pagada de la meua butxaca, el qual vol dir que el catalanisme no em ve ja d'ara.

Un altre dia preguntarem a aquest senyor: ¿Qui va proclamar la República a la Roca? ¿Qui va fer voleiar per primera volta al balcó de la casa del poble la bandera barrada? ¿Qui va donar els vots a l'E. R. de C. en les eleccions que varen aixecar aquests senyors a les Corts constituents espanyoles?

(¿Qui era l'apoderat del senyor Grau Jansans a Vilanova de la Roca?)

Els no; perquè en Lerroux era el seu Déu i en Francisc Torres el seu missenyor.

I finalment, ¿quin diari llegia aquest senyor fins pocs mesos enrera? I de més serioses encara.

Espero es dignarà, pel bon nom del seu setmanari i per tornar a la meua humil dignitat el prestigi restat, insertar llurs notes. Amb mercès a l'avançada quedo de V. atnt. S. S.,

FRANCISC TORRENS

Vilanova de la Roca, 2 juliol 1933

CASTELLTERSOL

Salut, amics de LA CAMPANA! Des de les pàgines d'aquest valent setmanari volem també els esquerrans de Castelltersol fer oir la nostra veu contra les maniobres caciquils i reaccionàries que es fan a casa nostra. I volem també donar fe de vida, dir la nostra actuació enfront l'enemic vil i canalla.

Els elements fejecistes — barreja repugnant reaccionària—, estan d'enhonorabona. Desnant de la gent més inculta, hipòcrita i prè de passar molt temps en un local que el poble ha batejat amb el nom d'«El Femer», han llogat un piset que té per nom «Cal Carbassó».

Trobem molt encertats tant l'un nom com l'altre; trobem que són els més adients amb la seva actuació.

Felicitem de tot cor aquests nois de la Fejecista que el diumenge al matí surten de missa d'onze de bracet amb Mossèn Tasi, i, després de ben combregats, a la tarda se'n van a Barcelona a fer el tomàquet.

RASET

CALDES DE MONTBUI

Des de fa uns quants mesos els republicans de Caldes de Montbui tenim l'honor que el *D. I. C.*, un periodiquet que té molt èxit a les comunes, s'ocupa de nosaltres. Se n'ocupa amb aquella mala bava característica de tota la gentussa catòlico-apostòlico-romana, injuriant i calumniant a tort i a dret.

Això vol dir que els del *D. I. C.* tenen un corresponsal a Caldes. Es allò que diuen: hi ha gent per a tot.

Però cal que aquest corresponsal vigili, perquè el dia que sabrem qui és—i ho sabrem—el portarem a fer companyia al *D. I. C.*, o sigui: el portarem a la comuna.

I li tancarem.

J. A.

LINYOLA

Ací el triomf d'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat un cop terrible per als cacics, aquells cacics de les clavegueres, de l'escorxador, i de les pessetes de l'Ajuntament que desaparegueren d'una manera tan misteriosa.

Els, pobrets, vinga fer Ateneus—del seu cau tenen la barra de dir-ne un Ateneu!— i vinga convidar-hi aquells brètols de la Lliga que a Barcelona pactaren amb la dictadura després d'haver pactat amb el pistolerisme.

I el poble vinga no fer-ne cas, vinga deixar-los de recó. Al recó és on estaran més bé, al recó dels mals endreços: per vells i per bruts.

ARENYS DE MAR

Els lliguers estan molt contents i orgullosos del seu triomf esquitit. Són aquells lliguers que avui gosen posar-se el nom de Catalunya a la boca, i que ahir adulaven d'una manera vil Primo de Rivera, Barrera i Milans del Bosch.

Això els desqualifica. I als ulls de la gent honrada d'Arenys de Mar són tan vils lacais avui servint la Lliga com ho eren ahir servint la dictadura.

BEGUES

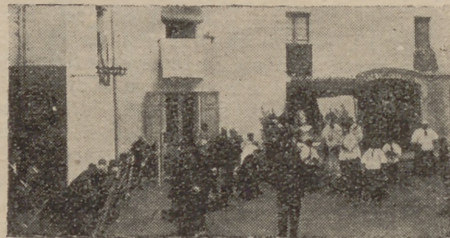
Aquí tenim un Ajuntament de la Lliga. Malgrat la República, aquí tenim un Ajuntament de la Lliga. No us penseu: ja és tenir! Ara bé, nosaltres no n'estem gens orgullosos i canviariem amb molt gust.

Perquè creieu que tenir un Ajuntament de la Lliga no dóna cap goig. El nostre, en la sala de sessions—digem-ne sala de sessions—no hi té, com és obligació, cap al·legoria de la República: tal vegada en venjança de no poder-hi tenir el retrat d'aquell brètol que es digué Alfons XIII. Hi té, en canvi, una estampa religiosa.

A més a més, aquest Ajuntament de la Lliga no rendeix comptes de res. La caixa municipal és un misteri per a tothom... excepte el secretari i l'alcalde.

Urgeix una revisió en aquest Ajuntament.

M. B.

Heus ací l'Ajuntament de Castelltersol assistint a una processó, o sigui: fent escarni de la República.

SANT PERE DE VILAMAJOR

El dia 25 de l'extingit mes celebrà aquest poble la seva Festa Major. Els preparatius foren desagradables i accidentats, i feren enrogir de vergonya tots els homes que tenen de la llibertat un bon concepte. La memòria podria traïr-nos, si volguéssim relatar els fets cronològicament. El que interessa, però, és posar de manifest que el terreny on anava a ésser emplaçat l'envelat és propietat de l'església, i que el seu representant en aquesta parròquia donegà el permís perquè s'hi volia celebrar un acte públic a càrrec d'oradors d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La negativa rotunda d'un capellà que regenta potser tanta propietat material com espiritual, mobilità les forces reaccionàries; els companys d'esquerra foren sabotejats amb escarni cruel i covard, però aclaparador. La festa no fou del tot agradable; l'acte es reduí a una conferència de l'amic Figueras de la Garriga, que hi perorà d'una fàisó meravellosa i eloqüent, però a l'escola, local més reduït, i així no va oir-la tothom qui va voler. Protestem enèrgicament que en plena República, continuïn forjant la llegenda dels pobles els homes de la contrarevolució, i donem el crit d'alerta, perquè es desposseeixi de tanta força il·lícita a aquests cacics trituradors de la moral de ciutadans honorables i dignes, sempre amb el persistent i insensat afany de combatre el règim.

LLINAS DEL VALLES

El destí acaba d'endur-se'n d'ací un ocell negre, novell, simpàtic i refulador. El lector, sense fer cap esforç mental, endevinarà que es tracta d'un capellà. Ens imaginem com estaran tristes i melancòliques algunes filletes de Maria, sobretot les que estan més posseïdes de tendresa espiritual i que en mèrits d'aquesta virtut excelsa havien tractat de prop l'esmentat clergue. Qui sap si una nova coneixença superarà aquesta dolorosa pèrdua. Nosaltres creiem sincerament que el que interessa és que la cova film dels miracles, on troben per llur esplai festiu generós acolliment tantes ànimes amarades de càlid fervor, puguin continuar impunement la seva trajectòria mística, però interessada i absorbent. La balança clerical que aquests dies registrava l'al·ludida pèrdua, sembla que dintre poc va a ésser compensada pel guany d'unes monges que fixaran ací llur residència.

Valguin aquests mots de benvinguda a l'avançada, d'avís i estímul al seu comens específic, que encara que fins ara el desconeixem, no serem dels que ens podrem desentendre de valorar-lo, i ens plau de fer constar que comptem per fer-ho amb vocació i afecte. No podem mirar a qui contrariem els que sabem els alts interessos que servim.

BISTURI

SANT ADRIA DE BESOS

A nosaltres ens han arribat queixes referents a atacs xavacans i grollers, alhora que insults gens adients al que volen representar qui els fan, dirigits des de la fulla dominical que el clergat reparteix entre els seus feligresos. Atacs i insults destinats, com és de suposar i preveure, al laïcisme, republicanisme i liberalisme demòcrata del règim i dels homes que el comanden i en tenen les regnes.

Cal agrair-los a aquesta gent que no permet la xavacanería carnestolesca per l'immoralitat del disfressament, amb tot i que ells hi van sempre de disfressats; cal agrair-los aquesta gesta, puix alhora que amb llur bava pestilent logren realçar el que volen maldar, tenen igualment la virtut de quedar nus a la vista de tothom, ensenyant el seu cos impur i ple de tares. Ens resulten, aquestes fulles dominicals, un dominicalisme innocent...

Efectivament, una cosa és la doctrina, l'ideal, i l'altra és realitzar allò que aquesta mana o diu. Qui ens pot donar raó és aquell missioner—la nostra població és una colònia africana que cal convertir i per tant necessita missioners—baixet i rabassut amb cara de murri de set soles i tacany com setze avars, qui, contravenint a la seva doctrina, prefereix la comoditat i l'afany de posseir força diners alhora ans que remeiar la misèria dels colonitzats que ells han de convertir... si no passa al revés.

J. GRAU i LATORRE

BATALLADES DE TOT ARREU

El «Napoleó de butxaca»

Així li diuen a Dollfuss, canceller d'Àustria. D'Àustria, que torna a ésser la cruïlla d'Europa, damunt la qual estan fixes les cobdícies les ambicions d'uns i els recels i temors d'altres. Els «nazis» alemanys volen Àustria per a ells, i Dollfuss s'hi oposa, ajudant-se dels seus nacionalistes, que han declarat la guerra a Hitler. Aquesta posició de «Napoleó de butxaca» té la simpatia de França i dels països de la Petita Entesa. Però Itàlia ha entrat en la lluita i també voldria Àustria per a ella, per mitjà d'una aliança política que significaria la unió d'Àustria amb Hongria i la restauració de la monarquia austro-hongaresa, o sigui tornant les coses com abans de la guerra. Dollfuss, per ara, es manté ferm. Vol Àustria lliure. Però aquesta posició no priva

que el país es trobi en situació anguniosa, perquè són massa els interessos que l'assetgen continuament. La pugna amb Alemanya sembla totalment resolta. Els «nazis» no hi tenen res a fer amb Àustria, almenys mentre Dollfuss la governi. Però entre França i Itàlia, recolzada aquesta darrera per Anglaterra, com acabarà? Si Itàlia surt amb la seva i tornen els Habsburg a governar, el perill d'una guerra seria imminent, perquè després d'això vindria la revisió de fronteres dictada pel tractat de pau de 1918. Si és França la que aconseguix apropiarse Àustria, el perill quedarà conjurat. Les Cancelleries treballen. Treballen fins que els pobles es decideixin a ésser els propis àrbitres de la seva sort...

Corbates d'alumini

Marinetti és un italià que ningú, bé, no sap el què és. Ell es diu impulsor del futurisme i literat. Però són molts els que han dit d'aquest home—que usa «bombín» i coll de cel.luloide—que només és un gran propagandista. I aquesta propaganda de Marinetti ha impressionat tant el seu país que Mussolini l'ha fet acadèmic. De tant en tant, Marinetti va a l'estranger a dir «coses», que gairebé sempre són les mateixes. I ara ha caigut damunt Budapest. És clar, els periodistes, que tenen l'obligació d'omplir quartilles del que sigui, l'han entrevistat. I Marinetti ha parlat. I ha parlat de les corbates. Sabeu què ha dit, molt seriosament per cert? Doncs, que les corbates que hauran de portar els homes del futur seran d'alumini... «Costa pocs diners—ha dit—i encara és molt estètic.» Marinetti, àrbitre d'elegància? Ja,

ja! Només cal recordar el seu «bombín» i el seu coll de cel.luloide. Ara, que al món hi ha subjectes capaços de tot!

Reis d'opereta

Gairebé ho són tots, els reis, d'opereta, perquè els guarniments que es posen la majoria d'ells ens recorden, sovint, aquells tenors còmics de les sarsueles que fa vint anys feien les delícies dels nostres pares i avis. Però n'hi ha uns més que altres de reis d'opereta, perquè es dona el cas que són monarques de països que ni tan sols la majoria de gent saben on són. Tal aquest rei Faigal, de l'Irak, encara que ací us el presentem vestit com un perfecte «gentleman». Aquest rei Faigal ha vingut a Europa de viatge. I vé molt sovint. I és perquè a Europa s'hi troba bé l'home. A Europa, els reis són la gran atracció dels cabarets i dels casinos de moda. I les pobres noies que es guanyen la «vida» en aquests llocs tenen la gran alegria quan se'ls posa a tret un rei d'aquests. Perquè pensen que la seva «professió» s'ennobleix amb el tracte reial, i perquè aquests reis reparteixen molts de francs i moltes de lliures... Mentre el seu rei llença milions per Europa, seria bé escatir quin percentatge de «gana» passa el poble de l'Irak... Segurament l'estadística seria esgarriosa. Com a tots els països on mantenen aquesta mena de reis. Com a tots els pobles que encara creuen en un rei...

Anglaterra i Rússia

Tothom recordarà l'afer dels enginyers anglesos acusats, a Moscú, per suposat sabotatge a les obres hidràuliques empreses pels soviets. I recordarà el lector, també, que si bé alguns dels acusats queren en llibertat, dos d'ells, Tornton i Mac Donald, foren condemnats a presó... Doncs bé: ara ha vingut el moment de trobar-se cara a cara Anglaterra i Rússia, en la Conferència Econòmica Mundial, i els anglesos han volgut que Rússia entonés el *mea culpa*... Com? Molt senzill: exigint, abans d'entaular cap mena de parlament amb la U. R. S. S., que aquesta aixequés el càstig als dos enginyers que complien condemna a Rússia. Litvinoff, delegat soviètic d'experiència, no s'oposà, en principi, a posar en llibertat Tornton i Mac Donald. Però exigí, en compensació, l'aixecament de les restriccions d'exportació per als productes del seu país. Mac Donald i Litvinoff no s'entengueren. I quan semblà que la Conferència Econòmica, amenaçada ja per prous perills, en tenia un altre en aquesta qüestió de dignitat sorgida entre Anglaterra i Rússia, ha vingut l'acord, un acord fulminant: Litvinoff, en nom del seu Govern, ha dit que seran alliberats els dos enginyers anglesos que complien presó a Moscú. I John Simon, en nom d'Anglater-

ra, aixecà l'embargament sobre les importacions soviètiques... I encara més: s'està treballant per a la conclusió d'un acord comercial entre ambdós països... Tot molt significatiu. Si més no, demostra que Rússia, actualment, pesa molt en la balança mundial perquè l'orgullosa Anglaterra s'ha-gi avingut a entaular negociacions amb aquella. I és que Rússia, malgrat l'aïllament en què se l'ha volgut situar, va camí del seu redreçament total. I un gran país com aquell, si es redreça, és temible. I Anglaterra, que ho sap, procura avançar-se als altres. Sempre en treurà algun avantatge. Per bé que Litvinoff és tot un experimentat, i no dona mai res de franc...

Fatty

Coneixiu Fatty? És clar! Era aquell home gros, molt gros, que en els primers temps del cinema ens delectava amb les facècies que li ocorrien a ell, tan alt i tan gros... Doncs Fatty ha mort. Ha mort oblidat, a Nova York, davant la indiferència de tothom. Roscoe Arbuckle, «Fatty», havia debutat en el cinema, amb papers principals, l'any 1908. I de seguida agafà una anomenada tan gran, que era el rei de tots els petits i grans que anaven al cinema durant els temps heroics d'aquest. Però aquell home rodanxó, amb cara de bon noi, es veu que tenia cops amagats. I un dia fou acusat d'assassinat. El procés durà molt de temps, i a la fi Fatty fou alliberat per manca de proves. Però la seva carrera quedà closa. Ningú no el volia. Tothom defugia el tracte amb ell. I hagué de venir a Europa, a treballar pels music-halls. Ací també el defugiren, i l'home hagué de tornar a la seva terra, on fins ara ha viscut de miracle... Ara, Fatty ha mort. Ha estat trobat cadàver en la cambra miserable que habitava a la ciutat del gratacels. Però els nois d'ahir, homes d'avui, no l'hem oblidat. Fatty fou el que es vulgui que fos. Però les hores de joia que ens féu passar durant la nostra infantesa bé valen un simpàtic record per a aquell homenàs rodanxó que ens féu riure tant...

Carnera, campió

Durant vint-i-quatre hores de la setmana passada, tota l'actualitat mundial quedà supeditada en un sol fet, en un sol aconteixement; es mobilitzaren les agències, els corresponents, les redaccions, el personal d'impremta dels diaris... Què passava? Sí, passava una cosa molt important: a Nova York, al «Madison Square», dos homes es donaven cops de puny. Un era Sharkey, un nord-americà que havia estat mariner a Boston.

L'EXIT ESCLATANT (!!!) DE LA CONFERENCIA ECONOMICA MUNDIAL

I l'altre Primo Carnera, un italià que havia fet de manobre a París. El fet de donar-se cops de puny aquests dos homes tingué durant vint-i quatre hores tot el món pendent del què passava i del què havia passat a Nova York... El món tornava als temps primitius, quan la força física privava damunt la intel·ligència. Mai un llibre, una novel·la, no havia desvetllat l'expectació, l'interès d'aquella sessió de cops de puny. Guanyà Carnera, que deixà sense sentits el seu antagonista. I, davant la gesta, fins el Govern del país de Carnera li trameté la seva felicitació oficial. Havia conquerit, per al seu país, un trofeu! El trofeu d'ésser el més bèstia de tots els homes; el de junyir el títol de campió del món de la força bruta... Això, encara que sembli mentida, és apreciat molt pels Governos: Potser pensen que és una llàstima que tots els ciutadans no siguin aficionats a donar-se cops de puny. Qui sap si així els pobles no demanarien tantes explicacions als seus governants!

LLEGIU CADA DIA

"La Humanitat"

El bisbe de Barcelona ha iniciat l'anyal ofensiva contra els «maillots». I farà el ridícol, com cada any.

I, en la nota que publica a «La Hoja Dominical», diu coses tan divertides com aquesta:

«Si sobre Sodoma llovió fuego del cielo por sus pecados nefandos, ¿pretenderemos que llueva sobre nosotros el rocío de las bendiciones del cielo, mientras los cuerpos se abrasan en la sensualidad?»

Ves a què ve el parlar de Sodoma!

La tragèdia del Club Republicano

El Club Republicano és a l'aigua. I diem a l'aigua per a no anomenar un líquid mec espès i pudent. Allò ja no és un Club Republicano. Allò, senyors, és un Waterloo. El senyor Pic i Pon—que hauria dit «un water closet»—no vol fer més el primo. Els senyors Sedó, Mas Bagà i tots els altres senyors de l'Unió Patriòtica, diuen que tampoc no el volen fer més, que ja l'han fet prou.

En vista de tot això de què no hi ha qui pagui—qui pagui els plats trencats del Club Republicano—, per un d'aquests dies es liquida tot el mobiliari, llums, catifes, etc., en pública subhasta.

Sabem que, entre molts altres, es posaran a la venda:

Una cafetera.

Una chaise longue comprada de segona mà en un Meublée.

Uns aparells elèctrics que encara no s'havien pagat.

Unes cadires que tampoc no s'havien pagat.

Unes barres per a cortinatges.

Altres barres.

Un retrat del general Sanjurjo, dedicat a Lerroux.

Un retrat de Lerroux dedicat al general Sanjurjo.

Una taula d'escriure en la qual no havia escrit ningú.

La Biblioteca, composta dels següents llibres:

Pequeñas tragedias de mi vida, d'A. Lerroux;

quatre novel·les porques, de Joaquim Belda;

Per la Concòrdia, de F. Cambó;

quatre novel·les, tan porques com les de Joaquim Belda, del Carretero

Audaz;

una col·lecció d'«El Be Nebre», en paper japó, signada i dedicada a Lerroux pel senyor Hurtado;

moltes ampolles de conyac González Byas, les que envià l'amo d'aquesta casa als monàrquics deportats a Villa Cisneros i que aquells retornaren buides al Club Republicano;

un autògraf de Lerroux que diu: «Viva España sin Azaña!»;

un Calendari del Pagès de l'any 1909, quan don Lacandro féu tan bon paper i

un bidet, del qual el general Barrera féu generosa donació al Club.

Apa, senyors, qui vulgui tenir un record del pas de Lerroux, per Barcelona, que no badi.

Heus aci unes notes de la setmana, unes notes còmiques de la setmana... Els monàrquics del deu d'agost que, per a escarni de la República, assisteixen a les sessions del procés en mànegues de camisa. Pobrets! Ja veieu quina venjança. La Urraca Pastor, que com podeu veure, no és una urraca massa

jove. I si es casara amb Gil Robles? Quina parella farien!

I aci teniu l'ex-príncep d'Astúries que ara s'ha casat a Lausana. L'ombra del passat el persegueix. Fixeu-vos en ço que hi ha escrit a les parets: *E una mujé i Mans en laire*. Ombra tèrbola del passat: les juergues del pare i el pistolisme dels governadors del pare...

REPICS

Aquesta anècdota, per raons que vostès comprendran perfectament, ha d'anar sense noms.

A l'Ateneu es parlava de la mort de «Fulano», i un amic del difunt hi posà el següent comentari:

—Tenia molt bon cor! Figureu-vos que, abans de morir, va fer jurar a la seva dona que no es casaria amb ningú més!

El «credo» del difunt Isart Bula:

—Ni trono ni trona.

—Ni matrimoni ni patriamoni...

El marquès de Marianao era enemic declarat dels viatges en avió.

—Però, senyor marquès—li deia, un dia, un amic—pensi que viatjant pels aires s'escursen les distàncies...

—Sí—respongué—però viatjant per terra s'allarga la vida.

Causas. A l'Hospital Clínic, segons l'estadística de 1931, s'hi hospitalitzaren 3.253 malalts catalans i 3.968 malalts d'altres terres ibèriques.

Efectes. L'Hospital Clínic sofreix una greu crisi econòmica.

Conseqüència. «Esos catalanes son unos egoístas».

Diuen els diaris de Roma que el «sant pare» ha rebut a 47 minyons de l'Escola d'Aprenents de Barcelona, dirigits pel jesuïta paré Graell...

No, si els jesuïtes han estat expulsats d'Espanya!

La fi de Royo Villanova

Reproduïm aquest anunci, i el reproduïm sense cobrar-ne res. Llegiu-lo, que riureu.

EL SEÑOR ROYO VILLANOVA TIENE LA PALABRA

«La tomo para rogar a los señores diputados que recomienden a los españoles, para que sean más felices, que se cambien de calcetines con más frecuencia. Pero, ¡ah, señores...! Baturro injerto en vallisoletano, propongo el uso obligatorio de los CALCE-TINES y las MEDIAS que fabrica la española más famosa Casa JUAN GARCIA Y HERMANO, LONJA, 4 y 6, VALLADOLID, con casa central en ZARAGOZA. Ciudadanas, ciudadanos: Usad artículos del lado de acá del Ebro. He dicho, señores diputados.»

Ja veieu, com ha hagut d'acabar el pobre Royo: recomanant mitjons. Al millor dia el veurem recomanant sàrries.

Aquella «Derecha de Catalunya», entitat monàrquica i anticatalana, tenia anunciat pel diumenge un míting que no va arribar a celebrar-se. En donar compte de la suspensió de l'acte, diuen que aquesta es devia «a causas ajenas a la voluntad de los organizadores», per tal que el poble veïés en les autoritats el motiu de què el míting no pogués celebrar-se.

Varen callar-se que si l'acte no es feia era degut a què el seràfic Goicoechea no havia volgut venir a Barcelona, per «prudència»...

I per poca confiança en la quadrilla.

Una pregunta sense malícia...

—Com ha quedat el procés per l'assassinat del pobre Francesc Layret?

Esperem la resposta. Però hi prenem seient, per si de cas.

Ara resulta que el grotesc baró de Viver, a París, també conspira fent de secretari de l'ex-general Barrera...

Ja ha ascendit, doncs. Aquí, li feia de «daca».

L'ex-infant Joan vol llicenciar-se en Dret, a la Universitat de Lovaina.

Falta que per *lo vaina* el prenguin seriosament.

Una afirmació categòrica, feta pel «jesuïta honorari» senyor Pellicena i Camacho: «Que els jesuïtes tornaran, com tornaren abans...»

El senyor Pellicena corre el perill de fer com en Cambó si segueix deixant anar pronòstics...

«El Debat», amb tal d'embolicar la troca no repara pas en disbarat més o menys.

Dies passats deia el que segueix:

«Si los vecinos de Vallvidrera pueden oír los disparos que los jovencitos pistoleros desnudistas hacen en la playa, no cabe duda que las autoridades deben enterarse antes».

Felicitem els veïns de Vallvidrera pel bon estat de llurs òrgans auditius.

VISITIN ELS APARADORS

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA. Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endavant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de 0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de 0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de 3'95 "
100.000 Calçotets des de 1'95 "
100.000 Païames des de 4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

CASA DE CARITAT DE BARCELONA

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramanet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

PERE BADOSA

ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

La doctrina de Jesús...

...com la segueixen els seus "amics"!